

[Weikop.]

mig, at når folk køber de højt beskattede varer, bruger de mindre af de ubeskattede, og det er selvfølgelig rigtigt; men alligevel, afgifter kan jo også nå et punkt, hvor de går over gevind. Jeg tror, at benzinafgiften nærmer sig bristepunktet, også fordi — det er jeg helt enig i, selv om det ærede medlem hr. Peter Nielsen ikke er det — afgiften må betyde højere produktionsomkostninger, og det er dog ellers noget, man fra regeringens side — også vi fra vor side — betragter som noget af det farligste i denne tid og i den kommende tid. Det kan derfor være tvivlsomt, om det er rigtigt at forhøje benzinpriserne så stærkt, som det her er foreslået. Mit parti har ofte peget på, at det at køre ikke kan betragtes som en forbrydelse, der bør straffes, eller som absolut luksus. Vi er med dette forslag til benzinpriserne forhøjelse nået så vidt, at en vognmand, der skal køre for de erhvervsdrivende, hvad enten han kører for landbruget eller andre erhverv, en taxachauffør, der skal køre med passagerer, eller en hvilken som helst erhvervskørende, når han skal pumpe 100 l benzin på tanken, samtidig pumper 66 kr. ind i statskassen, eller — sagt på en anden måde — betales der 110 kr. for benzinen, tager statskassen de 66, vel at mærke hvis det foreliggende lovforslag gennemføres. Enhver kan sige sig selv, synes jeg, at en så kolossal afgift må virke omkostningsfordyrende og må føre til takstforhøjelser til skade for produktionen.

Jeg vil gerne tilføje, at det er jo ikke småindtægter, staten inddrager hos dem, der både køber og kører automobil. I 1961-62 har de samlede afgifter på dette område andraget 1,2 milliard kr.; de vil antagelig i indeværende år snige sig op på 1,5 milliard, og de vil, selv om de nuværende afgifter ikke forhøjes, i løbet af en kortere periode, en 3-årig periode, antagelig komme op på 1,8 milliard for yderligere at stige i årene fremefter.

Må jeg i denne forbindelse sige, at anskaffelse af køretøj er én ting, selve kørslen er noget andet, og jeg synes, det er værd at undersøge og overveje dette meget vigtige spørgsmål.

Det er i øvrigt nogle ordentlige forhøjelser, der foreslås på øl, vin og spiritus. Det er

den højtærede minister også ganske klar over. Han er klar over det, selv om det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde, at det ikke er så alvorlige forhøjelser, for ministeren er jo ængstelig for, at det skal gå for stærkt ud over forbruget, som han selv i høj grad er interesseret i. Netop derfor foreslår den højtærede minister, at restaurationsafgiften på spiritus skal nedsættes, så der ikke på dette område sker en forhøjelse af priserne. Men jeg kan ikke lade være med at spørge: hvorfor har den højtærede finansminister ikke nu, da det, man kalder hakerbajere, vil stige så stærkt i pris, taget den tidligere finansminister Kampmanns forslag op om afgift pr. enhed på restaurationer? Det var nemlig et godt forslag, som for så vidt praktisk talt alle — jeg siger praktisk talt — var enige om. Dette forslag kunne netop bruges nu, for det ville betyde en langt retfærdigere ordning end den nugældende restaurationsbeskatning. Jeg sagde, at der faktisk var enighed om det dengang — men enigheden var jo ikke fuldstændig, og det er måske nu som dengang de radikale ministre, der har sat en kæp i hjulet. Jeg synes imidlertid, spørgsmålet er værd at overveje.

Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Alfred Bøgh i, at den højtærede finansminister er gået meget let hen over spørgsmålet om besparelser fra statens side. Vi er alle enige om opsparens store betydning, men jeg tror, at folk har meget svært ved at forstå, at en finansminister foreslår folk at spare, uden at ministeren selv stiller et eneste forslag eller stiller en eneste tanke til rådighed om, hvor staten selv vil spare.

Nu ved jeg meget vel, at den højtærede statsminister synes, det kan være meget interessant at se nærmere på oppositionens spareforslag; men betyder det virkelig, at den højtærede statsminister eller regeringen overhovedet ikke har et eneste forslag om besparelser? Det ville være et meget beskedent krav at stille til regeringen ikke alene fra det høje ting, men fra hele befolkningen, at den, der opfordrer befolkningen til at spare, selv viser et godt eksempel til efterfølgelse. Og jeg spørger igen: er regeringen virkelig fuldstændig renonce på dette område?

Spørgsmålet om pristalsvirkningerne af forslagene har været berørt af det ærede